

[Erhard Jakobsen.]

sagt 100 014 gange før i politiske debatter rundt omkring i landet, men som ikke bliver rigtigere af den grund, og som ikke burde siges af et medlem, der kender dette folketing, som det ærede medlem gør det. Det er denne — med den højtærede formands tilladelse vil jeg sige frase om finansministeren, som man ikke tør betro de offentlige midler. Hvad er det for noget . . . et udtryk, som man ikke må bruge her i det høje ting? Sandheden er den, at det er hykleri, hvis vi folketingsmænd påstår, at det er finansministeren, der giver penge ud. Det er os folketingsmænd, der kommer rendende til finansministeren med vore ønsker, og vi repræsenterer vælgerne, der har disse ønsker, og det er finansministeren, der bliver skældt ud af hver enkelt af os, fordi han ikke i tilstrækkelig grad efterkommer vore ønsker. Han bliver skældt ud af tjenestemænd og kolleger, og så står et medlem af det høje ting, oven i købet et mangeårigt medlem, op og siger, at det er den højtærede finansminister, som gerne vil give penge ud, når sandheden er, at finansministeren — og det gælder enhver finansminister — prøver på at forhindre, at der gives penge ud. Jeg synes, det er urimeligt, at en folketingsmand kommer med sådan et indlæg — det kunne tilgives, om det var en vælger, der gjorde det — og da særlig, når det drejer sig om en mand, der har siddet i tinget i så mange år.

Med min kære partifælle, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, er jeg helt uenig om omsætningskatten, men jeg ville ikke have gjort så meget ud af det, hvis ikke det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde sagt, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen blev rødere og rødere. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen røber her en stærk farveblindhed; det har nemlig ikke noget med politisk rødt at gøre, at man bliver ved at stå på et standpunkt, som måske var rigtigt for 50 år siden, men ikke er det mere. Det er ikke rødt, ikke venstreorienteret; det er højreorienteret, gammeldags og konservativt. Jeg tror, at der ude i arbejderbefolkningen og i funktionærkredse er en levende fornemmelse af, at forbrugsskatten er en af de ting, der kan gøre ende på, hvad 50 års stærke bestræbelser ikke har kunnet gøre ende på: skattesnyderiet.

I debatten herinde om omsætningskatten har den øjeblikkelige situation været det vigtigste argument. Det forstår jeg godt, for det er et meget afgørende argument, men hvis vi prøver på at se længere ud i fremtiden, hvor vi forhåbentlig ikke har alle de vanskeligheder, vi har nu, ligger der i den lovgivning, vi nu gennemfører, et perspektiv, der peger langt ud over den øjeblikkelige situation; det er begyndelsen til en lovgivning, hvorved man vil være i stand til at komme skattesnyderiet til livs. Det kommer man ikke til livs ved kontrolforanstaltninger. Kontrolforanstaltninger vil ramme masser af små syndere. Når jeg siger „masser“, er det, fordi jeg personlig tror, at der er mindst 600 000, der snyder i skat, mens alle de øvrige er misundelige over, at de ikke kan komme af sted med det. Sådan er indstillingen, og over for en sådan indstilling nytter kontrolforanstaltninger ikke. Man må over til et nyt system, og det er her, jeg tror, det ærede medlem hr. Holger Eriksen begår sin fejltagelse. Det ærede medlem prøver at se på, hvad der tjener de mindre bemidlede interesser bedst — og det skal det ærede medlem kun have ros for — men når han så foretager sin sammenligning, sammenligner han forbrugsskatten med en indkomstskat, der var all right, en indkomstskat, der betød, at man virkelig fik det, som svarede til folks indkomst. Det ærede medlem overser ganske snyderiets enorme omfang, og når man tager det i betragtning, tør jeg vove at påstå — jeg ved, det er indtrykket i mange arbejder- og funktionærkredse — at så dækker indkomstskatten slet ikke det, man ventede at den skulle dække. Det, man regnede med skulle være skat efter evne, blev i stedet for snyderi efter evne. Når man skal sammenligne, hvad der for den almindelige lønmodtager er det bedste, står forbrugsskatten sig aldeles glimrende.

I denne forbindelse at tale om den direkte forbrugsskat er jo ikke noget nyt. Hvis vi må gå lidt væk fra den direkte personskat, den direkte indkomstskat, fordi vi ikke i tilstrækkelig grad kan kontrollere indkomsterne, kan det aldrig blive bedre, at vi går over til et skattesystem, hvorefter det, der skal beskattes, er forskellen mellem den indkomst, som man altså ikke kan kontrollere, og den opsparing, som man også vil